

nog in leven: vader, moeder, de broers, en van me vrouws kant net zoo... Verleden was 'k bang dat 't er van komme zou... Met kleine Willem, toen — je weet wel, toen die zoo erg de keelziekte had. De dokter had 't me in den mond gegeven. Meneer, zei 'ie, de jongen is slecht hoor. — 'k Zal 't nooit vergeten... En de volgende dag kwam 'ie terug, en toen heeft ie met 'n soort van vorrekie allemaal groote vellen uit 't kind z'n keel gehaald... Een massa! — Hij lei ze allemaal op 'n handdoek."

't Dienstmeisje kwam binnenglijden, langzaam strijkend 'r wijde rokken over den grond. Zij hield stil voor den neef, den secretaris. Schuw fluisterde ze 'm toe, d'r vinger gestrekt op z'n overhemd: „Uwe immers *geen* melk, en wèl suiker, meneer?"

„Ja kind, ja hoor," antwoordde zwaar goedig de dikke neef. „braaf onthouden." En direct daarop vertelde hij verder:

„Nò, hij vroeg dan of 'k 't haas koopen wou. Wat vraag je d'r voor? zeg ik. Negen stuivers. Nou, zeg 'k, dan ben 'k je man. — Verbeel je: 'n haas van tien pond, een kanjer van 'n dier, voor negen stuivers! En hoe kwam ie d'r nou an? — Dat beest was bij 'n klopjacht in de keuken gevlucht, en daar had ie 'm gevonden en metéén dood geslagen. Goedkoop jacht hè?"

De heeren lachten, met schuddende gulheid: „'n haas in de keuken..."

Maar in eens was 't stil, toen 't dansmeestertje weer begon:

„Dan heb *ik* nog wèl wat sterkers gelezen in de krant." En met 'n omhaal van woorden, met tal van kwinkslagen er door, waarop hij telkens wachtte om te laten lachen, verhaalde hij nu van 'n kaaiman die in Indië in een waschhok was geslopen, en die daar de zwarte meiden in de beenen had gebeten,

„'n Kaaiman?" vroeg nicht Soeters angstig. „Verbéél je!... Die beesten kunne zoo hard lóópe, weet je dat wel? Me neef Jan, je kan 'm wel, de stuurman, Betje d'r man zal 'k maar zeggen... die heeft me zelf verteld, dat als 'n kaaiman je achterna zit, dat je dan onmogelijk uit de voeten kan komen, as je 't niet weet; want je mot weten, dat die dieren zich niet om kunnen draaien; zie je, ze kunne alleen maar recht uit, en daarom kan je dan ook weg komme door 'n hoek om te slaan; anders ben je voor de haaien hoor, maak dan je testament maar."

't Meisje bracht een geweldig grooten bak met halve broodjes met rookvleesch binnen. Die werd midden op tafel neergezet. Daaromheen, in 'n kring, de bordjes, maar niemand durfde ervan te nemen.

Eindelijk zei 't oompje, brommend grinnkend: „Staat dat daar voor de mooigheid?"

„Mag 'k u 's prizzeteeren?" vroeg nicht Soeters; en nu ging de bak rond, en ieder nam 'n broodje. . .

De doodgraver, die voortdurend zwijgend had zitten staren, wuifde plotseling met z'n cadetje in 't rond, zei: „smakelijk eten allemaal," en beet er de helft af. De rest hield hij krampachtig voor zich uit.

„Leg 't op uws bordje," fluisterden z'n broer, die naast 'm zat, 'm wel-